

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 763/2015
09.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Д. и др., због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића у продуженом трајању из члана 228. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д. - адвоката С.Б., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.218/11 од 12.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 250/15 од 09.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д. - адвоката С.Б., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.218/11 од 12.02.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 250/15 од 09.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.бр.218/11 од 12.02.2015. године, између осталих, окривљени Д.Д. је оглашен кривим због извршења два кривична дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. КЗ, продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривична дела из члана 228. став 3. у вези става 1. КЗ казне затвора у трајању од по 1 године, за кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ казна затвора у трајању од 3 године и за кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 2 године и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) месеци.

Истом пресудом окривљени Д.Д. је обавезан да оштећенима надокнади штету и то оштећеном „D.C.I.B.“ д.о.о. Б. у износу од 558.105,99 динара, оштећеном П.М. у износу од 6.601.172,00 динара и оштећеном д.о.о. „Х.А.А. л.“ Б. у износу од 8.949.399,62 динара, а све у року од 15 дана од правноснажности

пресуде, под претњом принудног извршења, док се преко признатих износа штете оштећени упућују на грађанску парницу. Оштећена „НЛБ К.“ б. је са имовинскоправним захтевом упућена на грађанску парницу. Одређено је да ће о трошковима који су настали у том кривичном поступку суд одлучити накнадно.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 250/15 од 09.06.2015. године усвојена је жалба окривљеног Д.Д. и његовог браниоца и преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.218/11 од 12.02.2015. године у односу на овог окривљеног и то у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што су кривично-правне радње описане у тачки 1. под „а“ и „б“, за које је окривљени оглашен кривим у изреци првостепене пресуде, правно квалификоване као кривично дело издавање чека и коришћење платних картица без покрића у продуженом трајању из члана 228. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, па је окривљеном за то кривично дело утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у продуженом трајању из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године, а за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године и окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, док су, у преосталом делу жалба окривљеног Д.Д. и његовог браниоца, као и жалбе бранилаца окривљених В.В. и О.М., одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног Д.Д. – адвокат С.Б. је поднео захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 250/15 од 09.06.2015. године, а из садржине захтева очигледно је да се побијају обе правноснажне пресуде, и то због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП која је, по наводима захтева, учињена тако што нижестепени судови нису применили одредбе чланова 60. и 61. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и на основу члана 492. ЗКП делимично укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 250/15 од 09.06.2015. године у погледу правне квалификације кривичних дела из члана 234. КЗ и примене одредаба из члана 61. КЗ код изрицања јединствене казне, те предмет у том делу врати суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 61. КЗ бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови морали да у односу на кривична дела из члана 234. КЗ, која

су ближе описана под тачкама 2. и 3. изреке првостепене пресуде, примене институт продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ и правно их квалификују као једно продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, а не као два самостална кривична дела из члана 234. КЗ, обзиром да се у конкретном случају стичу кохезиони елементи за постојање продуженог кривичног дела из члана 234. КЗ, а који се тичу временске повезаности, умишљаја, истоветности предмета дела, исте ситуације која је створена својством окривљеног као одговорног лица, као и места извршења кривичних дела у Новом Саду.

Изнети наводи захтева се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Ово, имајући у виду да у конкретном случају у односу на кривична дела из члана 234. КЗ, ближе описана под тачкама 2. и 3. изреке првостепене пресуде, нису испуњени законски услови неопходни за примену института продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, тако да су нижестепени судови правилно правно квалификовали наведена кривична дела. Наиме, наведена кривична дела из члана 234. КЗ нису учињена у временској повезаности, обзиром да је продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ које је ближе описано под тачком 2. изреке извршено у временском периоду од 17.12.2008. године до 16.05.2009. године и дана 04.05.2009. године, док је кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ које је ближе описано под тачком 3. изреке извршено тачно неутврђеног дана почетком 2008. године, тако да није испуњен законом прописан обавезан услов за примену института продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ који захтева обавезну временску повезаност кривичних дела. Осим тога, у конкретном случају нема истоветности оштећеног, предмет и начин извршења кривичних дела су различити, а није се радило ни о истој ситуацији.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д. у делу у којем се указује да је првостепени суд повредио кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 60. КЗ, јер, иако је окривљеног огласио кривим за више кривичних дела и осудио га на јединствену казну затвора, није применио одредбе о стицају кривичних дела из члана 60. КЗ, већ одредбе члана 61. КЗ, а коју повреду је, према наводима захтева, учинио и другостепени суд доносећи другостепену пресуду.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани из разлога јер су првостепени и другостепени суд, приликом изрицања окривљеном јединствене казне затвора, правилно применили закон и то одредбе о стицају кривичних дела из члана 60. КЗ. Стоји чињеница да у изрекама правноснажних пресуда није означен члан 60. КЗ, а што би по становишту Врховног касационог суда била битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП која се огледа у неразумљивости изреке пресуде, с тим што наведена повреда не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д. - адвоката С.Б., то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.